

82/bb

1722, 17^a

13
41

DISSERTATIO INAUGURALIS JURIDICA
 DE EO
QUOD JUSTUM EST
 CIRCARENOUATIONEM INUESTI-
 TURÆ, IN CASU, QUO DOMINUS FEUDI
 PLURIBUS RELICTIS SUCCESSORIBUS
 DECESSIT,

QUAM
 OPITULANTE DEO TER OPTIMO MAXIMO,
 MAGNIFICO UNIVERSITATIS RECTORE,
 REUERENDISSIMO ET PERILLUSTRI DOMINO,
 DOMINO

JO. JOACHIMO HAHN,
 EPISCOPO METELLOPOLITANO,

Eminentissimi Archi-Episcopi & Principis Electoris Moguntini per Thuringiam, Hassiam & Eichsfeldiam in Pontificalibus Vicario Generali, Ejusdemque Archi-Episcopalis Curie Pro-Vicario Generali, SS. Theologie & Juris Vtriusque Doctore, Protonotario Apostolico, Comite Palatino, Insignium Ecclesiarum Collegiarum ad Gradus B. M. V. & ad S. Joannem Moguntie respectiue Scholastico, Canonico Capitulari, & reliq.

CONSENSU AMPLISSIMI JCTORUM ORDINIS
 IN PERANTIQUA HIERANA
PRO LICENTIA

SUMMOS IN VTROQUE JURE HONORES ET
 PRIVILEGIA DOCTORALIA RITE CAPESSENDI
 PLACIDÆ ERUDITORUM DISQUISITIONI
 IN AUDITORIO COLLEGGII MAJORIS, HORIS CONSUETIS
 SUBMITTIT

HIERON. FRIEDER. SCHORCH,

Erfordens.
 Ciuitatis hujatis Senator, & Reu. Ministerii Evangel. Assessor.
 DIE XXVIII. MAJ. ANN. M. DCC. XXII.

ERFORDIÆ, Typis GROSCHIANIS, Acad. Typogr.

DISSERTATION
IN
THEOLOGY
BY
JOACHIM
KREMER
OF
MUNICH
ON
THE
QUESTION
WHETHER
THE
SACRAMENT
OF
MARRIAGE
IS
CONTRACTUAL

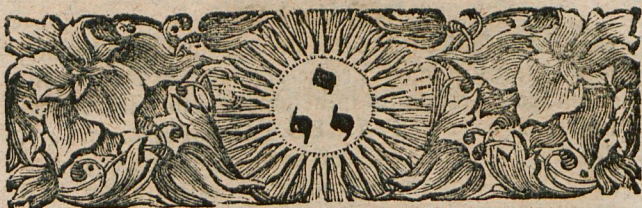
NO. 10

JOACHIM KREMER

SENIOR IN THEOLOGY

THEO. KREMER, SOLO

DISSERTATIO INAUGURALIS JURIDICA
DE EO,
QUOD JUSTUM EST CIRCA RENOUATIONEM
INŪESTITURÆ, IN CASU, QUO DOMINUS FEUDI
PLURIBUS RELICTIS SUCCESSORIBUS
DECESSIT.

§. I.

Ominia rerum legitime acquiriturum naturaliter sola domini promissione ac voluntate signis quibuscunque habilibus sufficienter declarata, etiam citra Traditionem, in alios acceptantes transire posse, certissimum & inprimis ab HUBERO in *Digress. P. 1. l. 4. c. 8.* luculenter demonstratum est. Quemadmodum vero jus positivum sæpissime a simplicitate juris naturæ recedit, eique prout ratio reipublicæ aut subditorum malicia postulare videtur, aliquid addit vel detrahit: ita etiam, quod ad dominiorum translationem attinet, leges civiles non modo Romanorum sed & aliarum gentium sæpis prouide disposuerunt, ut illa *regulariter* nudo transfe-

A 2

rentis

rentis & acquirentis consensu haudquaquam perfici, sed præterea quoque Traditio, tanquam evidentissimum serix voluntatis indicium, præcise adhiberi debeat *v. L. 20. C. de Pacz. LEG. LONGOB. L. 27. 1. c. f. DECIS. SAX. 61.* Cum vero non semper vera & corporalis traditio statim post initam conuentionem fieri commode possit: inde porro vsus rerum hominumque symbolicam seu imaginariam Traditionem inuexit, eaque non minus, quam vera & naturali, dominia propagari, legislatoria prudentia permisit. *v. L. 1. C. de Donat. L. 1. §. pen. de A. vel A. P. L. 74. de C. E. V. HUBER. in Prel. ad Inst. de R. D. n. 57.* Atque hæc traditionis species etiam Veteribus Germanix Populis non incognita fuit, siquidem de Francis constat, quod domicilia rerum per festucam in alterius laisum i. e. sinum, projectam transferre consueuerint, eumque tradendi modum Affatomiam appellauerint. *v. LEX SALIC. Tit. 48. apud GOLDAST. Tom. III. Const. Imp. f. 13. Du FRESNE Glossar. v. Affatomia. & v. Festuca.* quo & referenda est hodiernum in Geldria & alibi frequens Effestucatio, de qua conf. *B. STRYK. in V. M. ff. de A. R. D. §. 36. HERT. de Conuent. Domin. Translat. §. 15. in f.* ubi ex FELTMANNO refert, Cluius traditionem adhuc hodie fieri solere mit Hand, Halm uund gichtigen Munde. i. e. manu festuca & confitente ore. Nec minus Danorum Scotatio huic pertinet, cuius mentio fit in *c. 2. x. de Consuet. comp. STRAUCH. Amoen. 1. Canon. Ecclog. 3. c. 4. p. 75. 76.* Præ cæteris vero heic commemorari debet Francis, Saxonibus & Alemannis jam olim vsitata inuestitura,

tura, quæ primum in traditione rerum corporalium, ac dehinc in variorum jurium concessione vel confirmatione ab antiquissimis temporibus fuit adhibita.

§. II.

Instituti nostri ratio non patitur, ut vel in indaganda vocis Inuestituræ origine, vel in recensendis ejusdem diuersis speciebus prolixis verbis commoremur. Ex ipsa Dissertationis inscriptione confestim patescit, nobis jam sermonem esse de Inuestitura, quæ in constitutione feudorum potissimum vsurpatur, & hinc cum adjecto *feudalis* communiter dici solet. Quia vero hæc inuestitura feudalis rursus variè accipitur, dum aliquando designat a) instrumentum super Inuestituræ actu memoriæ causa confectum: quo sensu tenorem Inuestituræ ante omnia inspiciendum & ex eo feudi naturam dijudicandam esse præcipitur. v. II. F. 18. in f. II. F. 2. §. 2. interdum b) ipsam feudi possessionem. II. F. 2. ibi. *Inuestitura proprie dicitur possessio*. quæ locutio neutiquam pro figurata habenda est. conf. EYBEN. *Elect. Jur. Feud. c. 5. §. 6.* nonnunquam etiam c) solennem actum, ad feudi jus constituendum & velut in esse producendum, spectantem. Germ. *die Belehnung*. illud monuisse sufficiat, postremum significatum hoc loco potissimum attendendum esse. Atque in hoc sensu defini potest Inuestitura, quod sit *actus, quo Dominus Vasallum ad fidem & seruitia sibi obstringit, eidemque jus & rem feudalem legitime ac solenniter confert.* v. TITII *Jus Priv. L. XI. c. 5. §. 3.*

§. III.

Ex jam data definitione facile colligitur, omnem omnino inuestituram duabus velut partibus essentia- libus constare 1.) actu quodam consensuali reciproco, quo dominus Vasallum sibi ad fidem & seruitia obligat, vno nomine, Contractu Feudali, ac 2.) dominiū vtialis aliue juris realis in Vasallum translatione. Cum enim feudum sine inuestitura nullo modo constitui posse dicatur. *l. F. 25.* Feudi vero essentia in eo consistat, vt dominium vtile aliudue jus sub lege fidelitatis præstandæ alicui concedatur: Inde vltro fluit, inuestituræ nomine ejusmodi negotium indigitari, quo non solum Vasallus ad fidem domino exhibendam obstringitur, quod fit per contractus feudalis celebrationem, sed etiam feudale dominium vel simile jus Vasallo actualiter tribuitur: quo sine in inuestituris solennia quædam symbola ac signa adhibentur, vt euidenter constet, dominum nunc reuera jus, quod in promissionem erat deductum, in fidelem suum transfudisse.

§. IV.

Quemadmodum vero *naturalis & corporalis rei possessio*, ejusdemue translatio ad feudum, quâ tale constituendum nihil omnino confert, quippe quæ non magis aliquid cum jure feudistico commune habere potest, quam cum proprietate in genere habere dicitur *in L. 12. §. 1. & L. 52. ff. de A. vel A. P.* ita eam nec ad inuestituram, quatenus juris feudalis propria & proxima causa efficiens est, pertinere vltius consequitur. Quæ etiam ratio est, quare illa in tot textibus

bus Juris Feudalis ab inuestitura sollicitè distinguatur.
v. l. F. 4 pr. I. F. 5. II. F. 7. in f. II. F. 26. n. 5. §. si facta.
 & ad jus feudi producendum iis etiam casibus adhuc
 interuenire debeat, si quis rei in feudum conceden-
 dæ possessionem aliunde iam tum legitime nactus est,
 prout multis, iisque illustribus exemplis potest com-
 probari, v. INSTR. P. WESTPHAL. art. X. §. 14. &
 art. XV. §. 2. ELECT. I. PUBL. 7. X. p. 99. seq. add.
 CRAG. *Jus Feud. L. 2. t. 2. §. 3. p. 243. seq.* RHET. in I.
 F. 3. p. 161. n. 4. Quodsi tamen naturalis possessionis
 translatio inuestituræ præterea accedat, quod fieri
 posse haut negamus: tunc illa magis vt accidens spe-
 ctanda, non autem pro hujus parte essentiali habenda
 erit. EYBEN. *El. J. Feudal. c. 5. §. 7.*

§. V.

Atque ex his, quæ de inuestituræ indole gene-
 ratim consignauimus, dilucide patet I) non satis accu-
 rate inuestituram a DD. communiter in *proprium*, qua
 vera & realis feudi possessio in Vasallum simul trans-
 ducatur, & *improprium seu abusiuam*, qua feudi posses-
 sio symbolis quibusdam porrectis & apprehensis so-
 lum repræsentetur, distingi. Etenim cum corporalis
 possessionis translatio ad inuestituram in eo, qui heic
 supponi debet, sensu acceptam *juxta §. præced.* plane
 non pertineat: non apparet sane, quomodo distinctio
 rei peti queat ex eo, quod cum re nihil commune
 habet, aur quomodo ex eo diversæ rei species statui
 possint, vti hactenus rectè arguit VULTEJUS *de Feud.*
l. 1. c. 7. n. 11. add. EYBEN. *cit. C. 5. §. 6. seq.* RHET.
in l. F. 3. p. 162. n. 8. II) Falsam esse communem eorum
 senten-

sententiam, qui abusuam, quam vocant, inuestituram
 jus aliquod reale producere negant. v. STRUV. *Syat.*
Jur. feud. c. 8. §. 9. Enimvero vitiosa admodum illa-
 tio est, si quis exinde, quod corporalis rei possessio
 nondum in alterum translata sit, nullum plane jus rea-
 le in eundem transiisse concludat; & nisi hæc quoque
 inuestitura jus reale operaretur, nullus propemo-
 dum ejus esset effectus, cum Vasallus ex sola prom-
 sione jus personale jam habeat. v. SCHILTER. *Cod.*
Jur. Alemann. feud. c. 4. §. 2. & de inuestit. simult. Princ.
Imp. c. 1. §. 3. 4. HORN. *Jurispr. Feud. c. 12. §. 4. 5.* Ar-
 gumentis STRUVII vero abunde satisfacit EYBEN.
cit. c. 5. §. 8. in fin.

§. VI.

Sicuti autem ad feudi constitutionem inuestitura
 præcise requiritur: ita conseruando juri feudali neces-
 se est, vt illa certis in casibus renouetur seu repeta-
 tur. Eo collimat Feudista, quando *II. F. 3. pr. ait: In-*
uestituram aut fieri de Veteri beneficio aut de nouo. Add.
II. F. 32. circa f. & II. F. 91. Hæc renouatio inuestitu-
 ræ nihil aliud est, quam *actus, quo certis in casibus &*
plerumque mutato Domino vel Vasallo feudum de nouo con-
ceditur, vel potius (si jus hodiernum spectes) tantum
confirmatur. Origo ejus à prima feudorum indole
 citra dubium arcessenda est. Cum enim olim feudo-
 rum possessio solum precaria esset, vel saltem nulla in
 iis successio locum haberet juxta *I. F. 1. §. 1. add. Dn.*
 THOMAS. *Orig. Feud. §. 16. p. 86. sq.* ideo nouus Va-
 fallus renouationem inuestituræ petere & successu
 temporis eandem etiam Vasallus à nouo Domino im-
 impe-

petrare tenebatur. Posteaquam igitur feuda per successionem acquiri & in heredes transmitti coeperunt: supervacaneum videri posset, inuestituræ instaurationem tam anxie quærere, ac feudum à Domino petere, quod quis secundum juris feud. dispositionem legitima successione jam tum accepit. Planè de feudis Silesiæ refert SCHIKFVSIVS, plerorumque eam esse rationem, vt neque heredes vasalli à Domino, neque Vasallus ab herede Domini renouationem feudi petere aut accipere cogatur, v. *Dn. LVDEWIG. de Prorogat. Inuest. in App. sub lit. A.* In plerisque tamen locis ritus inuestituræ certis in casibus renouandæ ob rationes, quas sequ. §. indicabimus, remansit, adeò vt Vasallus renouationem istam vltro, non expectata citatione à Domino petere debeat, & quidem, sub pœna amissionis feudi, intra annum & diem, ab eo tempore, quo casum inuestituræ iterandæ euenisse, rescivit, computandum. *II. F. 24. pr. II. F. 40. SCHILT. Cod. Jur. Alemann. Feud. c. 15. §. 5.* Quamuis illud certum sit, repetitam hanc inuestituram non amplius, vt olim, vim *vera collationis* habere, nec vasallo jus aliquod nouum largiri, sed tantum illud, quod legitima successione jam obtinuit, conferuare, fouere ac confirmare, & propterea vltra *habendi conditionem* nullatenus extolli posse. *ROSENTHAL. de Feud. c. 6. concl. 68. n. 1. TIT. Jur. priv. L. XI. c. 18. §. 18. Dn. LVDEWIG. c. 4. c. 3. §. 5.*

§. VII.

Quando autem vel quoties renouationis petitio Vasallo incumbat, illud vel ex pactis inuestituræ adje-

B

ctis

Etis vel ex legibus cujusque loci siue scriptis siue non
 scriptis dijudicandum est. Nonnunquam enim ex
 speciali conuentione inter dominum & vassallum inita
 hic certo tempore e. g. quolibet decennio præterlapso,
 imo aliquando ad omnem domini requisitionem feu-
 dum denuo recognoscere tenetur. STRVV. *Symm. J. Feud. C. 10. §. 1. n. 5.* ANTON. *disp. feud. §. 2. lit. c. p. 212.* Interdum renouationis petitio eo tantummodo casu necessaria est, si persona vassalli mutata fuerit, prout id moribus Gallicis & Scoticis obtinere testatur CRAGIUS *in Jur. feud. l. 2. t. 12. §. 2. p. 398.* Alibi e conuerso inuestituræ non nisi domino mutato repeti debent, quod in Pomeraniæ feudis olim obseruatum fuisse scribit Dn. LVDEWIG. *de prorogat. inuest. c. 3. §. 4. lit. q.* At secundum jus feudale Longobardicum utroque casu, tam si dominus, quam si vassallus siue morte, siue alienatione feudi, siue alio modo muetur, inuestituræ renouatione opus est. *v. I. F. 22. pr. ibi: à filio vel successore Domini sui. it. vel post mortem patris sui II. F. 24. pr. ibi: Domino suo mortuo, it. Vassallus decesserit. II. F. 32. ibi: à domini successore vel vassallo successori.* Id quod etiam Jure feudali Saxon. *art. 22. & 25.* nec non Alemannico *C. 43. 48. 93.* cautum legitur. Rationes hujus dispositionis hæc communiter à DD. adferuntur: 1) vt nouus Dominus à Vassallo, vel a nouo vassallo dominus debito honore excipiat, cum petitio inuestituræ pro signo reuerentiæ, ad quam domino exhibendam vassallus obstrictus est, reputetur. 2.) Vt noui domini jura à vassallo, nouique vassalli jura à Domino agnoscantur, nec longinquitate temporis, ignorantia alioque modo ob-
scu.

scurentur. 3.) Vt, quia in feudis regulariter fides jurato promittitur, juramentum fidelitatis, quod non tantum respectu jurantis, verum etiam ejus, cui juratur, saltem quoad obligationem animæ & crimen perjurii personale esse censetur, mutato domino vel vasallo repetatur, idque etiam locum habere volunt, licet Vasallus tam pro se, quam successoribus suis vel etiam Domino, ejusque successoribus jurauerit. v. STRVV. *Synt. J. feud. C. 10. §. 1. n. 2. it. §. 5. n. 3.* ibique L. B. de LYNCKER. *in Analect. ROSENTHAL. de feud. C. 6. concl. 29. n. 6. sequ. & concl. 35. n. 1. 2.* Denique 4) peculiaris ratio utilitatis heic subest, cum passim vsu introductum esse constet, vt, renouata inuestitura, in nonnullis casibus secundum consuetudinem cujusque loci certum laudemium domino præstetur, aliæque sportulæ Officialibus soluantur, quam causam prioribus addidit TITIVS in *deutschen Lehns Recht. C. 25. §. 7.*

§. VIII.

Cum igitur secundum dicta §. præc. etiam Domino mutato, quod fere vtplurimum fit morte ejusdem, inuestituræ renouationem rogare vasallum oporteat, sæpe autem contingere possit, vbi præsertim Primogenituræ, & quod hinc profluxit, Apanagii jus in familia quadam introductum non est, vt Dominus plures nanciscatur successores, æquali omnimodo jure gaudentes: hinc paulo curatius inquirendum est, à quonam, casu tali emergente, feudi renouatio petenda sit?

Ante omnia autem dispiciendum: Vtrum coheredes aliquam inter se diuisionem instituant, ita vt cuius eorum certa terrarum portio & eo pertinentia feuda vel alias singulis successoribus certa feuda certique vassalli assignentur, nec ne? Priori casu quilibet vassallus ab eo tantum, ad quem directum dominium ejus, quod tenet, feudi ex facta diuisione peruenit, inuestituræ instaurationem petere, nec nisi ei vassallagium præstare tenetur. *SCHRAD. Tra& feud. p. 6. c. 1. n. 13.* Posteriori casu, quando videlicet diuisio eo, quo dictum est, modo non instituta, sed defuncti successoribus terris ad se deuolutas cum iuribus annexis pro partibus indiuisis possident, consequenter etiam directum dominium commune habent, res non adeo expedita est, & ambigue admodum inter DD. disceptatur, vtrum tunc vassallus ab omnibus, an vero ab vno solum inuestituræ renouationem petere necesse habeat?

§. X.

Alii prius simpliciter asserunt, atque ab omnibus & singulis domini demortui heredibus inuestituræ repetitionem rogandam, omnibusque sacramentum præstandum esse contendunt, eo quod omnes, in illo, quem præsupponimus casu, æqualiter defuncto succedant, & ideo omnes atque singuli pro dominis habendi sint, quæ ratio tanti quibusdam visa est, vt vassallum, ab vno tantum feudum recognoscentem, beneficio suo à cæteris, pro illorum portionibus, priuari posse existiment. v. *ROSENTHAL. de feud. c. 6. concl. 38. n. 1. 2. & in not. l. a. b. H. PISTOR. l. 2. qu. 47.*

n. 19. 20. FRANZK, l. 1. Res. 19. n. 17. ANTON. *Disp. feud. §. 1b. 2. p. 209.* Alii e contrario censent, non nisi ab vno feudi renouationem petendam, nec nisi vni fidelitatem faciendam, ac proin vasallum quidem obstrictum esse, vt omnes defuncti successores tempestiue adeat, eosque demisse imploret, velint vnum inter se, qui nomine omnium inuestituram conferre debeat, constituere: si tamen Domini illud recusent, vel inter se conuenire nequeant, tum vero ipsum vasallum aliquem ex illis eligere posse, à quo inuestituram accipiat & cui iuramentum vice omnium præstet. v. JVL. CLARVS §. *Feudum. qu. 49. n. 11.* ROSENTH. c. *concl. 38. n. 5. 6. & in not. lit. g.* H. PISTOR. c. l. n. 22. Alii denique diuersas has opiniones in consonantiam reducere allaborantes putant, vasallum non teneri à singulis Dominis separatim feudi renouationem petere, sed tantum ab omnibus conjunctim, adeoque Dominos vel omnes simul præsententes inuestituram impertire, vel vnum eligere debere, qui omnium loco vasallum inuestiat & ab eo iuramentum fidelitatis recipiat. H. PIST. c. l. n. 24. VVLTEJ. *de Feud. L. 1. c. 7. n. 94.* ANTON. *Disp. Feud. c. l.* CRAG. *J. Feud. L. 2. t. 12. §. 11. p. 406.* STRVV. *Synt. J. F. c. 10. §. 2. n. 1.* Verum cum ex jam memoratis opinionibus prima juri feudali e diametro & in vniuersum, tertia vero ex parte adhuc repugnet: ideo sententiæ eorum, quos medio loco laudauimus, subscribere non dubitamus, vtpote quæ & validioribus rationibus sustinetur, & juri nostro feudali apprime conuenit.

Nam 1) diserte sancitum est in *II. F. 55. §. i. ut Vasallus pro vno feudo plures dominos habere non compellatur*. Quæ verba satis euidenter innuunt, Vasallum jure suo postulare posse, vt vnus ex domini defuncti successoribus, cui fidelitas loco omnium præstanda sit, designetur, neutiquam vero pati teneri, vt plures ipsi pro vno feudo domini obrudantur. Noui, dissentientes heic excipere, textum illum de voluntaria domini directi alienatione solum agere, si scilicet dominus, partem juris sui voluntarie alienando, partem vero retinendo, ipsum feudum diuidere & ita vasallum in plures dominos distringere velit: Secus vero esse, quando ex legis dispositione & successionis necessitate plures heredes æqualiter admittendi sint, cum de hac necessaria alienatione capitulum istud exaudiri nequeat. Sed hæc frustra dici, & ex ipso textu, qui indubie agit de casu, quo ex successione feudum ad plures peruenit, manifeste refelli, dudum ostendit ROSENTHAL. *c. l. n. 7.* Majorem speciem habet, quod ab aliis reponitur, textum de hoc nostro casu minime loqui, sed potius de altero, si scilicet coheredes diuisionem inter se instituere cupiant: eam, ajunt, ab imperatore quidem intuitu feudorum non regaliū ibidem permitti, simul tamen modum certum præscribi, secundum quem ita fieri debeat, vt vasallus pro vno feudo plures dominos habere non compellatur: veluti si domini ipsum feudum in partes quasdam discerpere ac vasallum adigere velint, vt aliam partem ab vno ex coheredibus, aliam ab

ab altero peculiariter recognoscat, & cuius speciale vasallagium præstet; Inde vero ad nostrum casum, quo plures coheredes dominium directum commune habent, & pro indiuiso retinent, nihil inferri posse, cum illi omnes instar vnius domini habeantur *arg. l. 56. de Condit. & demonstr.* ac cæteroquin ex aliis textibus Juris feudalis e. g. *ll. F. 38.* sufficienter constet, quod quis plurium dominorum communis vasallus esse queat. v. STRVV. *obs. Feud. ad c. XI. §. 5 p. 63.* Equidem non diffiteor, in allegato textu de diuisione feudorum non regalium potissimum tractari: interim tamen cum Imperator hac occasione regulam generalem proponat, ac in vniuersum iubeat, *ut vasallus plures pro vno feudo dominos habere non compellatur*, non video, cur hæc verba præcise ad casum factæ diuisionis restringenda, nec ad nostrum pariter referenda sint. Sane si diuisio inter dominos facta vasallo præjudicare aut ipsi plures dominos obtrudere non debet: eadem æquitatis ratio prohibebit, quo minus illud fiat, si domini in communiione adhuc persistunt, siquidem illa ipsa pene incommoda, quæ ex diuisione, præfato modo instituta, in vasallum redundant, procul dubio etiam altero casu sese exferent. Vtut enim, vasallo omnibus dominis conjunctim & vnico actu fidelitatem præstante, ii omnes instar vnius domini esse videantur: mox tamen, vno alteroue ex iis cum liberis decedente, dispalescet, prætensam illam vnitatem vere inanem esse & vasallum plures pro vno feudo dominos contra iuris feudalis placita recognoscere teneri *v. infra §. 17.*
neque

neque porro id nunc in quæstione est, an quis vafallus communis plurium dominorum esse *possit*, quod vltro fatemur, sed an ratione vnus feudi esse *debeat*, id quod tantisper negamus, donec fortioribus rationibus contrarium demonstretur.

§. XII.

Deinde II) pro asserto nostro stabiendo non leue argumentum suppeditat textus in *II. F. 102.* vbi ita disponitur: *Quod si dominus, a quo feudum tenebatur, diem suum pluribus heredibus relictis obierit: Vasalli non coguntur fidelitatem pro eo feudo facere, nisi domini illud feudum primo partirentur, quoniam secundum jus feudi non debet quis duas fidelitates pro eodem feudo facere.* add. *II. F. 77.* Nec obstat, quod capitula hæc inter extraordinaria referantur, & sic ad decisionem controuersie hujus allegari haud posse videantur; nam satis jam eniunctum est ab aliis, capitula extraordinaria, ordinariis non contraria, sed hæc potius declarantia & magis illustrantia non minorem quam illa auctoritatem habere. Rectissime nisi me omnia fallunt, iudicauit CVJACIUS ap. H. PISTOR. *L. 2. qu. 13. n. 59.* quod cum Jurisprudentiâ feudali nulla veterum prudentum scriptis indigentior sit, stultitiam suam prodant, qui capitula illa, à superiorum principiis non discrepantia, adhuc improbare sustineant.

§. XIII.

Non parum III) pro nostra sententia militat insignis illa, quam præ se fert, æquitatis ratio. Sollicite alias DD. regulam hanc & recte quidem inculcant, *in ambiguis quæstionibus eam opinionem amplectendam esse,*
que

que jus partium, quoad ejus fieri potest, integrum atque intactum conseruat. Jam si sententiæ supra §. 10. recensitæ inuicem comparentur, manifestum erit, nullam earum magis ex æquo & dominis & vassallis consulere, quam hanc ipsam, quæ a nobis hucusque defensa est, utpote quæ dominis ita prouidet, ut simul vassallorum jura obtineri non sinat. Vassallus quippe dominos suos tempestiue adire, ac decenter implorare tenetur, ut communi consensu, prout ipsis visum fuerit, vnum inter se, qui jura directi domini loco omnium exerceat, constituent: quo facto licet electus *Pro Domino* inuestituræ & alia solennia solus peragat, ipsum tamen directum dominium in eundem solum, ceteris inde exclusis, minime transfertur, sed potius cuius ex reliquis coheredibus jus suum saluum permanet, vnde etiam iste *juris dominici administrator* solum vocatur. v. ROSENTH. *cit. concl. 38. lit. g.* feudoque aperto id non minus reliquis, quam *Pro Domino*, cuique pro sua parte cedit, teste EYBEN in *El. J. Feud. c. 8. §. 5.* Quod si autem Domini Administratorem ejusmodi juris dominici denominare detrectent, vel etiam inter se dissentiant, tum verò non ægrè ferent, si Vassalli ipsi ex eorum numero vnum eligant & ab eo inuestituræ renouationem impetrent. Nam & ex altera parte vassallis prospiciendum est, ne in enorme præjudicium eorum inuestiturarum renouationes, factis sæpe molestæ & sumtuosæ in infinitum multiplicentur, quod facile fieri posset, si vassallus ab omnibus inuestituram accipere cogeretur, prout ex infra dicendis liquidius patefcet.

C

§. 14.

Accedit IV) quod idem in Jure Teutonico feudali, tam Saxonico, quam Alemannico expressis verbis statutum sit. Jus Sax. Feudale art. 29. ita disponit. *Die mannen dürfen ouch nicht denne von eime ihres herren sunne ir gut entphan, al si ez us allen geligen daz muz aber der oberste herre bescheiden, an Wilch iren her si wuise, ab sich der belente herre darumbe nicht envereinet. i. e. Vasallus tenetur tantum ab uno filiorum Domini feudum recipere, licet omnibus sit collatum. Major autem Dominus tenetur solum ostendere à quo feudum recipiant, si illi qui ab eo (scil. superiore) inuestiti sunt, de eo non concordant. v. SCHILTER. ad Jus Alemann. Feud. c. 58. §. 8. Objicit quidem FRANZK. 1. Res. 19. n. 36. illam Juris Sax. dispositionem vsu practico receptam non esse, in cujus rei testimonium ad H. PISTOR. L. 2. qu. 47. n. 7. prouocat: sed is c. 1. de nostro casu planè non agit, vti ex inspectione clarescit, dein in eadem quæst. n. 23. 26. & 28. ipse vsum practicum hujus constitutionis satis apertè agnoscit, vt adeo tanto minus de illo dubitari queat, quo certius alias est, adhuc hodie Jus Teutonicum valere, quatenus per contrarias sanctiones eidem non reperitur expresse derogatum v. HORN. jurispr. Feud. c. 1. §. 32. circa. f. ZSCHACKWITZ. Lehn-Recht p. 107. Similiter in jure Alemannico feudali idem confirmatur c. 58 §. 5. vbi: *Lott ouch ein Herre me sunne hunder yne denn einen so er stirbet die mannt entphohent ouch ir gut nut me denne von eime i. e. si Dominus plures filios relinquit. eo mortuo Vasalli non nisi ab uno eorum inuestituram accipiunt.**

cipiunt. De cætero illud hic notari meretur, communiter quidem interpretes juris feudalis Longobardici existimare, quod, si plures ejusdem directi domini consortes *Pro-Dominum* constituere nolint, vel in constitutione ejusdem dissentiant, vasallo tum arbitrium eligendi competat; at jure Teutonico hujus rei decisionem ad Dominum superiorem referendam esse, vti *exc. art. 29. Jur. Sax. & in primis ex jur. Alem. c. 58. §. 6.* dilucide apparet.

§. XV.

Tandem V) eandem sententiam vniuersales penè Germaniæ mores non obscurè comprobant. Ita enim vsu quotidiano seruari constat, vt vnus ex pluribus Domini heredibus, & quidem ex conuentionibus Familiarum illustrium plerumque Senior, jura directi domini exerceat, investituram vasallis conferat, ac Codicillis eo nomine præstitis, den *Lehn-Briefen*, suum solius sigillum apponat, atque de tali *Pro-Domino* vernacula lingua communiter dicitur, daß derselbe als der Älteste des Stammes die Lehnische Hand habe und trage. WEHNER. *in Obs. Pract. v. Lehnische Hand.* EYBEN *in El. J. Feud. c. 8. § 5.* Alicubi vocatur juris dominici Administrator, prout in illustri Familia Dnorum Comitum *de Hohenlohe* obseruatur, hoc modo: Wir N. N. der löbl. Graffschafft Hohenlohe Senior und gemeinsamer deroselben Lehns-Herrlichkeiten Administrator teste Du. WESTPHAL. *in Quest. Feud. f. 5. c. 1. qv. 2. p. 323.*

§. XVI.

Quamuis itaque per hæc tradita vasallus

C 2

non

non possit compelli, vt renouationem feudi à pluribus domini defuncti successoribus conjunctim petat aut impetret: Nihilominus tamen istud nonnunquam etiam in Germania contingere, experientia docet. Etenim si quando Dominus feudi fati fungitur, relictis pluribus filiis adhuc impuberibus nec in pactis Familiæ determinatum est, quis ex iis jura directi domini olim exercere debeat, tum sæpe communi omnium nomine à tutore vel tutrice inuestituræ renouatio peragitur, sicuti non ita pridem in illustri Domo D. C. D. H. E. G. factum est, ceu ex breui testato, vasallis super facta renouatione feudi concesso, dem Lehnschein, obseruau, quod ita conceptum erat: Daß von der Hochgeböhrnen Gräfin und Frauen Frauen N. N. des H. Römischen Reichs zc. tot. cit. in Vormundschaft ihrer Herren Söhne, Herren J. H. Herrn C. C. und Herrn L. F. allerseits des H. R. Reichs Grafen zu zc. Herr G. S. mit N. heute dato auf geleistete Pflicht gewöhnlicher massen würcklich beliehen worden, deswegen ist dieser Lehnschein unter Vordruckung des Gräflich N. Canzeley-Secrets außgestellt worden. signat &c. Aliquando etiam vasalli vel ex incuria vel ex alia causa inuestituræ renouationem ab omnibus simul petunt, eamque ab omnibus simul fieri patiuntur, & sic ipso facto in plures Dominos consentiunt, quo casu absque dubio plures Dominos postmodum ferre debent. ROSENTHAL. c. 6. concl. 38. n. 13. Ipse aliquando vidi breue testatum super renouatione feudi, à tribus fratribus Condominis simul facta, idque sequentis erat tenoris.

Dem

Demnach bey den Hoch-Wohlgebohrnen Grafen und
Herrn, Herrn F. Herrn H. und Herrn S. Gebrüdern,
Grafen ic. cor. tit. Herr N. N. die Lehn über die in sei-
nen Lehn-Brief befindlichen Stück heute acto würck-
lich empfangen, auch die gewöhl. Lehns-Pflicht würck-
lich abgeleget: als ist ihm diese Lehn-Bekänntniß un-
ter dem Cansley-Secret ausgefertiget worden. Ge-
schehen ic.

§. XVII.

Quodsi ergo tale quid eueniat, tum noua exsur-
git quæstio: an vno ex pluribus dominis, à quibus
quis conjunctim inuestituram impetrauit, decedente,
vasallus à superstitibus feudi renouationem iterum pe-
tere teneatur? Distinguunt Dd. communiter, vtrum
dominus demortuus liberos post se reliquerit, nec ne?
Illo casu à liberis defuncti petendam inuestituram, iis-
que vasallagium denuo præstandum esse, tantum non
omnes arbitrantur; dum enim illi in locum patris sui
succedunt, dominus feudi saltem ex parte mutatur:
& quia vis iuramenti, quod defuncto ac reliquis do-
minis simul præstitum erat, morte illius hætenus ex-
pirauit, liberis ejus denuo id præstari par est. Ne-
que vasallus aliquam iuste conquerendi causam exin-
de nanciscitur, cum sibi imputare debeat, quod jure
suo non vsus sit, pluresque dominos semel admiserit.
v. FRANZK. 1. Res. 19. n. 22. 23. STRVV. Synt. J. Feud.
C. 10. §. 2. n. 2. HORN. Jurispr. Feud. c. 17. §. 10. Num
vèro & altero casu inuestituræ renouatio petenda sit,
incertum est. Nemo hucusque, quod sciam, hanc
quæstionem fusus pertractauit FRANZKIO in cit.

Res. 19. vbi primum rationes tam pro renouationis necessitate, quam contra eam adducit, deinde temperamento quodam adhibito vtramque sententiam ita conciliare annitur, vt fidelitas quidem dominis superstitibus denuo juranda non sit, aliqua tamen declaratio a vasallo fieri debeat, quod ab illis pro parte domini defuncti ad eos deuoluta non minus feudum recognoscere velit, atque olim id a demortuo recognouisset, annexa petitione, vt sibi e diuerso breue testatum communicetur. Quæ doctrina primo quidem intuitu non adeo iniqua apparet, cum neque iuramenti iterationem, neque renouationis inuestituræ petitionem, sed aliquam tantum declarationem à vasallo exigere videatur. Verum enim vero si hujus declarationis indolem aliquanto diligentius expendimus, euidentissime patebit, eam ex mente FRANZKII nihil aliud, quam ipsam inuestituræ renouationem inuoluere, prout ex allegata *Res. 19. n. 21. seq.* clare elucescit: Vnde & ii, qui FRANZKIO assentantur, aliquam saltem petitionem renouationis inuestituræ hoc casu requiri existimant. v. STRVV. c. l. HORN. c. l. & inprimis RHET. in l. F. 22. p. 452. & 453. vbi ingenue fatetur, declarationem istam nihil aliud esse, quam renouationem, & omnino intra annum & diem fieri debere. Cum vero hæc sententia dura admodum & inhumana sit: Nobis & ad veritatem & ad æquitatem magis accedere eos persuasum est, qui feudi renouationem in hac specie necessariam esse simpliciter negant, quos inter STRYKIVM in *Exam. Jur. Feud. c. 17. qu. 6.* & ibi DN. à BEVST. in *Annot. p. 206.* TITIVM in *J. Priu. L.*

XI.

XI. C. 18. §. 4. *h. im Deutschen Lehn-Recht C. 2. §. 7.*
nominasse sufficiat.

§. XVIII.

Primam rationem in eo colloco, quod vnusquisque ex Condominis, à quibus conjunctim vasallus nouam inuestituram impetrauit, eandem in solidum contulisse censi debet. Id vero vix demonstrari potest dilucidius, quam si seorsim, quid inuestituræ instauratio in se complectatur, ponderemus. Nimirum consistit illa 1) ex parte vasalli in iterata fidei & seruitiorum promissione 2) Ex parte Domini in juris, vasallo ratione feudi quæsiti, confirmatione. Fidei pollicitatio citra omnem dubitationem pluribus Condominis in solidum fit, fatente ipsomet FRANZKIO *cit. Res. 19. n. 23.* Idem dicendum de seruitiis feudalibus, siquidem vasallus ad eorum præstationem pariter singulis in solidum obligatus est, teste STRVV. *in Syn. J. Feud. c. 12. §. 7. n. 4.* singulos itaque Condominos vicissim vniuersum ac solidum jus vasalli in feudo, propter quod illa præstari debent, agnoscere & firmare par est, præsertim, cum confirmatio ista non amplius ab arbitrio aut gratia dominorum dependeat, sed juris necessarii sit, neque jus Vasalli ex personis dominorum diuidi queat. Atque adeo nulla ratio suppetit, quamobrem vno ex pluribus condominis, sobole non relicta, decedente, à superstitibus denuò inuestituræ renouationem petendam esse statuamus.

§. XIX.

Præterea jam supra ostensum est §. 7. Inuestituræ

turæ instaurationem non nisi *mutato domino*, vel vasallo, secundum placita Jur. Feudalis desiderari. Quis verò in nostro casu dominum mutatum esse asseruerit? Eædem personæ, quæ vna cum defuncto inuestituram vasallo jamtum concesserunt, adhuc supersunt, neque noua in locum demortui condomini succedit, vti in altero casu liberi in locum patris sui substituebantur. Nec obstat, quod à dissentientibus regeritur: Dominum tamen ratione partis ejus, quam defunctus tenuit, quæque nunc ad Condominos deuoluta est, mutari, adeoque hastenus noua recognitione omnino opus esse. Nam pars illa demortui ex communi interpretum doctrina tantum pro indiuiso ejus fuit, & jure quodam non decrescendi ad reliquos peruenit, docente FRANZKIO *cit. Res. 19. n. 7. § 32.* quo casu nulla noua inuestituræ petitione opus esse nemo non fatetur. v. SCHRADER *p. 6. c. 1. n. 10.* quandoquidem pars ista cæteris condominiumis non vt noua portio obuenerit, sed potius vt augmentum, quod ad partes, quas illi pariter pro indiuiso habent, accedit, & cum his ita conjunctum esse videtur, vt vna & eadem res intelligatur. KLOCK. *Z. 2. Conf. 24, n. 16.*

§. XX.

Quodsi porro rationes, quibus renouationes inuestiturarum nituntur, & quas supra §. 7. retulimus, ad nostram speciem applicemus, nullam earum ad illam quadrare res ipsa loquitur. *Prima* erat, vt nouus Dominus debito honore à vasallo exciperetur. Atqui heic non adest nouus Dominus. Condomini supersitites isto honore jamtum excepti sunt. vasallus

lus conjunctim ab iis inuestituram petit, & ita satis testatus est, beneficio primi concedentis feudum, quod is nunc legitima est successione adeptus, majoribus suis obtigisse; Declaravit eo nomine gratum suum animum & ad omnem deuotionem, senioribus suis debitam, se obrulit. Quid igitur attinet, tale quid de nouo à vasallo fieri? *Secunda* in eo consistebat, vt dominus à vasallo pro tali agnosceretur, nec ejus jura obliterarentur. Sed illa recognitio jam facta est, neque potest intelligi, vnde vel minima obscuratio aut imminutio jurium dominicorum metuenda sit, licet, vno ex Condominis sine prole defuncto, à reliquis inuestitura non renouetur. *Tertia* ex ipsorummet dissentientium confessione cessat, cum juramentum fidelitatis hoc casu iterandum non esse, vltro concedant. Quin imo nec *quartam* heic locum habere, aut laudemium deposci posse, euincunt ea, quæ docet STRVV. in *Synt. Jur. Feud. c. 10. §. 13. sqt.* CARPZ. P. 2. c. 39. d. 24. L. B. de LYNCKER. *Decis. 1459.* Solas ergo sporulas cancellariæ præstari solitas adhuc vrgeri quis posset: Vtrum autem hæc ratio tanti esse debeat, vt propterea solum vasallus ad renouationis petitionem compellendus sit, cordatioribus dijudicandum relinquo.

§. XXI.

Sed & sententiam nostram non parum corroborant ea, quæ §. 11. seq. edisseruimus, quod nimirum vasallus secundum Juris Feud. tam Longobardici, quam Teutonici scita nullo modo cogi queat, vt plures pro vno feudo dominos recognoscat. Vtut ergo

D

in

in plures dominos ipso facto, ab omnibus scilicet conjunctim inuestituram recipiendo, consensisse videatur: Inde tamen minime præsumi potest, eum ita voluisse condominos istos recognoscere, vt toties quoque nouam inuestituræ petitionem facere indistincte debeat, quoties vnus ex illis e vita excessit, cum ita futurum esset, vt pro vna inuestituræ renouatione, ad quam tantum obstrictus est, ad triplicem promiscue teneretur. Quin potius probabile est, vasallum communidoctrina, quasi omnes condomini instar, vnus habeatur, inductum fuisse, vt cum nullum sibi exinde præiudicium imminere crederet, inuestituram ab omnibus impetraret.

§. XXII.

Nouum vltterius præsidium pro assertione nostra constituit, quod in casu inuerso, si vasalli plures successores de feudo pro indiuiso inuestiti sint, plerique DD. imo quidam ex ipsis dissentientibus adstruant, vno ex illis absque liberis defuncto, nullam inuestituræ renouationem à cæteris desiderari. Ita enim STRVV. in observ. feud. ad c. 10. n. 2. p. 56. disertè pronunciat: *si feudum à pluribus simul pro indiuiso possideatur, vno ex illis mortuo, portio defuncti ad superstites deuoluitur, vel potius in eorum dominio simultaneo remanet, nec ratione hujus inuestituram petere vel renouare tenentur, quia possessores vasalli non mutantur.* add. EJVS D. Synt. J. feud. c. 10. §. 3. n. 2. SCHRAD. p. 6. c. 1. n. 18. & quamuis HORNIVS in Jurispr. Feud. c. 17. §. 13. hac in parte dissentiat, atque a vasallis quoque in præfinito casu inuestituram requirat, vix tamen assensum meretur,

retur, cum non solum Jus Saxon. Feudale *art. 32.* & Jus Alemann. Feud. *c. 68. §. 3.* communi sententiæ faueat, sed & praxis multorum locorum eandem non obscure confirmet, prout de Lusatia inferiori, itemque de Ducatu Anhaltino ipse *cit. loc.* testatur. Quæ cum ita sint, manifestum est, eandem etiam decisionem in nostro casu locum habere, quoniam dominus & vasallus ad paria iudicantur, & dispositum de vno correlatiuorum etiam de altero intelligi debet. KLOCK: *T. 2. Cous. 6. n. 74. sq.*

S. XXIII.

Atque ex his omnibus factis elucescit, vasallum nullo modo feloniam insimulari, vel saltem multam quædam affici posse, si vno alteroue ex pluribus, quos agnoscit, condominis sine liberis defuncto, nullam inuestituræ renouationem denuo petiit, vel impetravit. Omitit enim illud, ad quod iure Feudali non erat obligatus, vnde nec in dolo nec culpa versatur, nec in contemptum Domini, cui cæteroque omnem reuerentiam atque honorem exhibet, inuestituræ renouationem neglexit, sed sibi tantum prospicere voluit, ne conditio sua, contra legum Feudalium dispositionem, deterior redderetur. Quæ juris proprii tutela tanto minus illi vitio verti debet, quod experientia testetur, Dominos sapè iura sua ultra, quam par est, in graue vasallorum detrimentum protrudere conari, quod ne fiat, horum inprimis tum interest, si feuda sint exigua, rustica, tributis, aliisque oneribus obnoxia, vbi facile contingere posset, vt multiplicatis nimium inuestiturarum petitionibus, o-

omnia feudi emolumenta vafallis penitus subtraherentur. Applicari ergo huc potest, quod Dn. LVDEWIG. de Prorog. Inuest. c. 5. §. 5. licet alio fine monet: *Quod indulgentiorem facilioremque hic esse oporteat Dominum, si animo secum reputet, expendatque, feuda hodie conferri successione, olim in hoc genere feudorum nulla opus fuisse inuestitura alicujus renouatione. In multis Prouinciis illam negligi adhuc. Neque amitti hodie feuda ob neglectum inuestitura, nisi conjunctum cum dolo, contemptuque domini. Feuda Germaniae esse emittia, esse oblata, inuestituras olim gratuitas fuisse, cætera.*

§. XXIV.

Pergo nunc ad aliam quæstionem, à priori paululum diuersam: An, si fratres antea in communione viuentes, conjunctim inuestituram fecerint, postea autem diuisionem instituunt, noua iterum inuestituræ petitione opus sit? quam quæstionem intricatam appellat VVLTEIJS de Feud. L. 1. c. 7. n. 97. Nobis negatiua verosimilior videtur, cum pleraque, quæ hæctenus disputata sunt, ad hunc etiam casum transferri queant. Dissent. STRVV. in Synt. J. Feud. c. 10. §. 2. n. 4. CARPZ. p. 2. c. 45. d. 26. & plures alii qui nullam quidem juramenti fidelitatis repetitionem, sed inuestituræ tamen renouationem ex duplici potissimum ratione exigunt, 1) quod diuisio sit species alienationis arg. l. 1. C. Commun. vtr. judic. 2) quod in locum plurium succedat vnus Dominus feudi, cæterorumque partes in vnum transmittantur. Verum licet diuisio alienationi nonnunquam assimiletur, & vicem emtionis obtri-

obtinere dicatur. *c. l. 1.* quia tamen per eam hominum dominium diuidentibus non acquiritur, sed id, quod antea coheredum pro indiuiso erat, pro virilibus portionibus inter eos distribuitur, consequenter personæ possessorum reuera non mutantur, sed certius potius declarantur: vnusquisque perspicit, illam pro alienatione, quæ renouationis necessitatem inducat, habendam non esse; *vid. FRANZKIVS de Laudem. c. 8. n. 43. sqq. VVLTEIVS de Feud. l. 1. c. 10. n. 88. p. 646.* Deinde quod ad alterum dubium attinet, illa ipsa ratio, ex qua STRVVIVS *c. l.* necessitatem nouæ iuramentum præstationis negat, etiam ad inuestituræ renouationem commodè applicari potest, quia videlicet ab hoc ipso Domino, cui feudum in diuisione cessit, antea iamtum petita & impetrata fuit: & licet is non solus, sed vna cum cæteris Condominis eandem contulerit, tamen diuisione facta cæteri iura sua hoc ipso remittunt ita, vt ea in posterum non illis, sed soli, cui feudum obuenerit, debeantur. Reliqua, quæ à prælaudatis Auctoribus in contrarium mouentur, ex antedictis facile eneruari queunt, cum primis quod in casu inuerso, si plures vassalli simul primum inuestiti fuerint, postea vero à communione, diuisione instituta, recesserint, noua inuestituræ petitione opus non sit, nisi quod iure Saxonico illa pro conseruatione juris succedendi fieri debeat *conf. SCHILTER. ad Jus Feud. Alemann. c. 67. §. 1.*

§. XXV.

Sicuti vero ea, quæ hucusque commentati sumus,

D 3

Juri

Juri feudali communi, tam Longobard. quam Teutonico omni ex parte convenire putamus: ita non diffitemur, si qua forte consuetudo particularis alicubi in contrarium introducta & legitimè probata sit, vasallum ad eam observandam omnino adstrictum esse; Neque enim animus nobis est, juribus ejusmodi particularibus aliquatenus detrudere, quippe qui eo solum allaboravimus, ut quod in casibus memoratis, satis nodosis & impeditis, secundum LL. communes feudales obtinere debeat, breuiter enuclearemus. Quod si vero præter opinionem à veritate nonnihil deflexerimus, L B eo facilius veniam nobis dabit, quo paratiores sumus, ad ea, quæ minus recte dicta fuerint, emendanda & meliora sequenda. De cætero Deo T. O. M. pro innumeris in nos ad hunc usque diem collatis beneficiis immortales agimus gratias, illumque ut rebus nostris posthac quoque clementer adesse velit, demisse veneramur.

FINIS.

COROLARIA.

I.

Juramentum in litem veritatis non datur.

II.

II.

Cumulationes actionum juri Civili quidem incognita, at iure Canonico approbata sunt.

III.

Possessorium causarum Ecclesiasticarum non indistincte in foro seculari tractari debet.

IV.

Solo Possessorio instituto, iudex in petitorio etiam pronuntiare potest, si de hoc sufficienter constat.

V.

Divisio actionum in bonæ fidei & stricti juris hodie nullius usus est.

VI.

Legata ad pias causas absque ullis testibus subsistunt, modo de Voluntatis certitudine nullum dubium superfit.

VII.

Mater usum fructum legitima liberis necessario relinquenda, patri adimere potest.

VIII.

Exceptio Excussionis etiam tertio hypothecæ specialis possessori competit.

IX.

*Repressalia, ceteris paribus, etiam inter
Status Imperii locum habent.*

X.

*Status Imperii vi Superioritatis Territoria-
lis etiam contra jus Commune Leges in suis Ter-
ritoriis ferre possunt.*

XI.

*Jus legitimandi etiam Statibus Imperii vi
Superioritatis Territ. competit.*

XII.

*Jus legitimandi à Comitibus Palatinis inui-
tis Proceribus in eorum ditionibus exerceri non
potest.*

Erftuet, Diss., 1721/22

ULB Halle 3
001 585 339

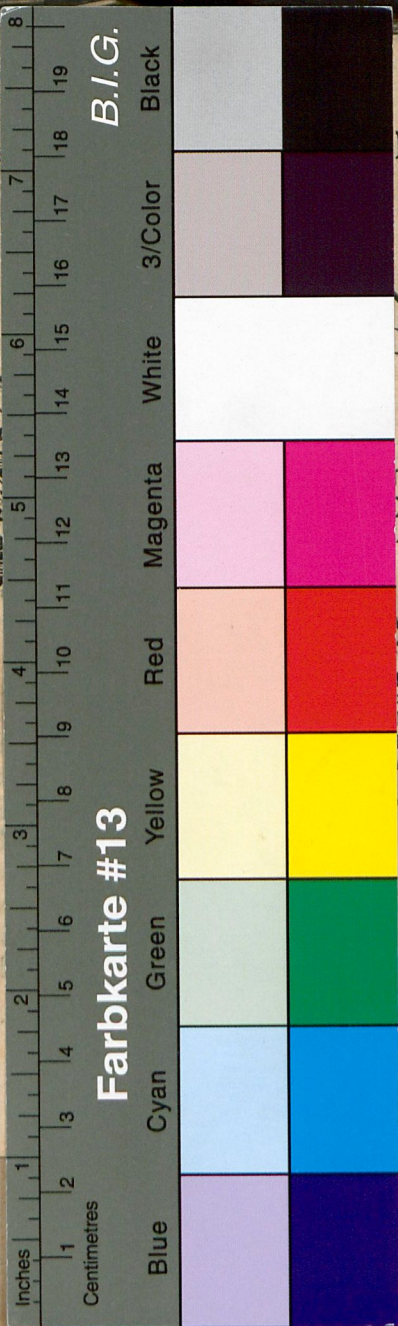

56

VD18

B.I.G.

Farbkarte #13

1722, 17^a
IO INAUGURALIS JURIDICA
DE EO
JUSTUM EST
NOUATIONEM INUESTI-
CASU, QUO DOMINUS FEUDI
RELICTIS SUCCESSORIBUS
DECESSIT,

QUAM
TE DEO TER OPTIMO MAXIMO,
O UNIVERSITATIS RECTORE,
DISSIMO ET PERILLUSTRI DOMINO,
DOMINO

ACHIMO HAHN,
COPO METELLOPOLITANO,
pi & Principis Electoris Moguntini per Thuringiam, Hassiam &
ous Vicario Generali, Ejusdemque Archi-Episcopalis Curiae
heologia & Juris Vtriusque Doctore, Protonotario Apostolico,
Ecclesiarum Collegiarum ad Gradus B. M. V. & ad S. Joannem
ective Scholastico, Canonico Capitulari, & reliqv.

AMPLISSIMI ICTORUM ORDINIS
PER ANTIQUA HIERANA
LO LICENTIA

VTROQUE JURE HONORES ET
DOCTORALIA RITE CAPESSENDI
DE BRUDITORUM DISQUISITIONI
COLLEGII MAJORIS, HORIS CONSUETIS
SUBMITTIT

FRIEDER, SCHORCH,
Erfordens.
tis Senator, & Reu. Ministerii Evangel. Assessor.
XXVIII. MAJ. ANN. M. DCC. XXII.

IAE, Typis GROSCHIANIS, Acad. Typogr.

13
41
(4)

